

Δυστυχῶς δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ σᾶς συνοδεύσω· ἔχω ἔργασίας τινὰς ἐν Πειραιεὶ· θὰ ἔλθω νὰ σὲ συναντήσω μόλις εἰς τὰς ὀκτῶ διὰ νὰ δειπνήσωμεν ὁμοῦ εἰς τοῦ Σάββα ἀλλ' ἂν θέλῃς νὰ ἦναι ἡσυχος καὶ εὐτυχῆς ὁ σύζυγός σου καθῆσαι μὲ τὸν μικρὸν εἰς τὸ table d'hôte ἅμα κτυπήσῃ ὁ κῶδων, θὰ ἔχετε συνδαιτυμόνας πολλοὺς κυρίους καὶ κυρίας. Ἀλλ' ἂν δὲν ἔλθω καθόλου, ζήτησε νὰ κοιμηθῇς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον· τὸ πρῶτ' ἄνευ κόπου κάμνετε τὸ μπάνιο σὺ καὶ ἀνέρχεσθε εἰς Ἀθήνας ὅ,τι ὥρα θέλεις. Οὕτω συζοῦν σήμερον οἱ σύζυγοι. Μακάριος βίος! μακάριοι σύζυγοι! μακάρια τέκνα!

Ἐὰν μᾶς βαρύνωσιν οἱ κοινωνικοὶ ὄροι τοῦ βίου, ἃς ἀποτινάξωμεν ἀφ' ἡμῶν τὸν ζυγὸν αὐτῶν. Θὰ ὤμεν τοῦλάχιστον εἰλικρινεῖς πρὸς ἑαυτοὺς καὶ δὲν θὰ ψευδῶμεθα κατὰ πᾶν βῆμα. Ἐὰν θέλωμεν νὰ καταστρέψωμεν τὸν οἰκογενειακὸν βίον, ἔὰν προτιμῶμεν νὰ στρώσωμεν τὰ κρεβάτιά μας ἐπὶ τῆς φαληρικῆς ἀκτῆς, ἔὰν μᾶς ἐνοχλοῦν τὰ ἐνδύματα καὶ τὰ ἐσώδρακα καὶ οἱ χιτῶνες, ἐμπρός! ἃς ἀπαλλαχθῶμεν ἀπὸ τῶν ὀνύχων τῆς πτωχολαζόνος αἰδοῦς καὶ ἃς περιπατήσωμεν γυμνοί, ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Τὸ εὐκρατον κλίμα μας ἐπιτρέπει καὶ τοῦτο καὶ ἄλλα πολλά. Εἴμεθα εὐφρεῖς οἱ Ἕλληνες καὶ αἱ ἑλληνίδες· γνωρίζομεν ὅτι ἡ ἠθικὴ κατὰ βάθος οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ μορμολύκειον τῶν ἀνοήτων. Εἶναι ὅμως γελοῖον νὰ ὑποκρινώμεθα πάντες καὶ πᾶσαι τὸν σεμνόντυπον καὶ τὴν σεμνόντυπον καὶ νὰ τρέχωμεν κατόπιν τοῦ παραλελυμένου βίου, χωρὶς νὰ ἀπολαύσωμεν τοῦλάχιστον καὶ τὰς ἡδονὰς αὐτοῦ τελείας. Ὅταν δὲν θεωρεῖται αἰσχρὸν τὰ κοράσια νὰ βλέπωσι τὴν μαγευμένην ἀχλαδιὰν τοῦ Βοκακίου, αἱ μητέρες δύνανται ἐν πάσῃ εὐσυνειδησίᾳ νὰ περιφέρωνται γυμναὶ καὶ νὰ ἐκπορευῶνται κατὰ τὰς γωνίας τῶν ὁδῶν μετὰ τῶν ἀχθοφόρων καὶ τῶν ὁδοκαθαριστῶν.

Καὶ δὲν λαλοῦμεν μόνον περὶ τῶν ἀνωτέρων λεγομέ-

νων τάξεων αἵτινες πανταχοῦ καὶ πάντοτε ἔχουσι τὰ αὐτὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ αὐτὰ προτερήματα. Πρόκειται περὶ κοινωνικοῦ ζητήματος, ἰδίᾳ δὲ περὶ τῶν μέσων καὶ τῶν κατωτέρων τάξεων, αἵτινες παρ' ἡμῖν σπεύδουσι μετ' ἀξιεπαίνου ζήλου καὶ θεωροῦσι φιλοτιμίαν τὸ νὰ μιμῶνται τὰς ἀνωτέρας. Τὸ σπουδαιότερον ἔσως κεφάλαιον τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνος ἦτο ποτὲ ὁ οἰκογενειακὸς βίος· ἀλλὰ σήμερον οὐδαμῶς ἀπαντᾶται ἔχνος τῶν παραδόσεων αὐτοῦ· τὸναντίον εἰς πᾶσαν οἰκογένειαν θὰ εὕρῃς τάσεις ἐκπολιτιστικὰς. Γενματίσαι ἐπὶ μίαν ἐδδομάδα κατὰ συνέχειαν εἰς ἓν τι ξενοδοχεῖον καὶ θὰ ἰδῇς πόσον θὰ ἐκπολιτισθῇ ἡ σύζυγός σου ἢ ἡ κόρη σου. Οὐχ ἦττον ἢ μεταβολὴ τοῦ ἐν Ἀθήναις βίου ἐπὶ τὸ δημοσιώτερον ἀπὸ ἑτοὺς εἰς ἑτος καθίσταται καταφανής. Καὶ ἂν οὕτω πως ἐξακολουθήσωμεν, ἐντὸς τῆς μελλούσης δεκαετίας θὰ φθάσωμεν τὸ ἰδανικὸν ὅπερ ποθοῦμεν. Θὰ γείνωμεν ἄνδρες καὶ γυναῖκες δημόσιοι καὶ θὰ ἔχωμεν δημοσίαν τράπεζαν, δημοσίαν κλίνην, δημοσίας διασκεδάσεις καὶ δημόσιον βίον.

Κορδιλιέρος.

ΦΡΟΥ ΦΡΟΥ

Καὶ ἀπεδείχθη ὅτι οἱ ληστὰι τοὺς ὁποίους εἶδον ἀποβιβαζομένους εἰς τὴν νῆσον Παληοπαναγιάν οἱ καλόγηροι καὶ διὰ τοὺς ὁποίους ἐτέθησαν εἰς κίνησιν αἱ ἀτμοβάριδες «Υδρα» καὶ «Σπέτσαι» καὶ ἀπεβίβασαν καὶ ἀποσπάσματα ἦσαν οἱ χωροφύλακες οἱ ἀποβιβασθέντες ὑπὸ τῆς «Σαλαμινίας»! Ἀλλοτε ἡ ἀλήθεια εἶχεν ἐξέλθει ἀπὸ τοῦ στόματος τῆς ἡμιόνου τοῦ Βαλαάμ καὶ σήμερον ἐξῆλθεν ἀπὸ τοῦ στόματος τῶν καλογήρων. Καὶ βέβαια,

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ

(Ἰδ. ἀριθ. 315)

Ἡ ἔξωσις.

Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἀνεμένετο ὁ βασιλεὺς ἐπιστρέφων ἐκ τῆς ἐν τῇ Πελοποννήσῳ περιοδείας του, ὁ λαὸς καθ' ὁμίλους συνηθροίζετο εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ καφενεῖα καὶ συνεζήτει μυστικῶς τὰ τῆς ἡμέρας νέα.

Ἐν τῷ οἴκῳ τῆς Ἑλένης διαδόχου τῆς Μαριγούλας οἱ συνωμόται ἐτέλουν τὴν τελευταίαν αὐτῶν συνεδρίασιν, ἀπεφασίσθη δὲ τὴν μεσημβρίαν νὰ προσκληθῇ ὁ λαὸς ἔξωθεν τῆς Γερουσίας, ὅπου ὁ Ῥάλλης ἔμελε νὰ ὁμιλήσῃ.

Μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς συνεδριάσεως, ἐγὼ ἀναμνησθεὶς τῆς ἐξορίστου Μαριγούλας, ἔλεγον πρὸς τὴν πάντοτε φαιδρὰν καὶ ἐρωτότροπον Ἀφροδίτην, ἡ ὁποία εἶχε πλέον βαρεθῇ τὰ πολιτικὰ καὶ τὸ εἶχε ῥίξει καὶ ἴλιγγον ἔξω, ἐνθυμηθεῖσα τὰς παλαιὰς τῆς ἐργολαβίας.

— Νὰ μὴ μπορέσης, καυμένη, τώρα δύο χρόνια, ποὺ πόσους καὶ πόσους νέους εἶδαν τὰ μάτια σου νὰ βάλῃς

κάνένα στὸ τσουβάλι. Κρίμα ποὺ κάμνεις καὶ τὴν ἔξυπνη.

— Αἶ, βλέπεις ἀπεφάσισα κ' ἐγὼ νὰ κάμω ἐπανάστασι κατὰ τοῦ γάμου. Ἀπεφάσισα νὰ μὴ παντρευθῶ.

— Καὶ δὲν λυπᾶσαι τὴν νεότητά σου, νὰ πάῃ ἔτσι χαμένη.

— Τὸ ἐναντίον μάλιστα. Ἐλευθέρᾳ χαίρεται καλλίτερα κάθε μία τὰ νειάτα τῆς. Τὶ θέλω ἄνδρα στὸ κεφάλι μου, νὰ ἔχω κάθε ἡμέρα ἐξετάσεις καὶ παρατηρήσεις. Ποῦ ἦσουν σήμερα; Ποῖος ἦλθε σήμερα στὸ σπίτι; Πολλοὶς ὁμιλίας μὲ τὸν Κώστα καὶ μὲ τὸν Παῦλο δὲν θέλω. Τὰ μάτια τοῦ γείτονα δὲν μ' ἀρέσουν, ὅταν βγαίνῃς στὸ παραθύρι. Ἐκείνου τοῦ μερμπάτη ποὺ συχοπερνοδιαβαίνει, θὰ τοῦ κόψω κάμμιὰ ὥρα τὰ πόδια. Κάτι βλέπω καὶ παραλουστρίζεσαι αὐτὰς τὰς ἡμέρας καὶ δὲν μοῦ καλαρέσεις. Τὸ πρόσωπό σου τὸ θέλω καθαρὸ, ἢ πούδρες καὶ τὰ ἄλλα κολοκύθια νὰ λείπουν ἀπὸ τὰ μούτρα σου, δὲν σέχομε γιὰ πούλημα. Ὁ πολὺς περίπατος νὰ κοπῇ παρκαλῶ. Περίπατος εἶνε τὸ σπίτι σου καὶ διασκεδάσεις τὸ οἰκοκυριό σου. Τοῦ λέγεις νὰ σὲ πάγῃ στὸ θέατρο καὶ σοῦ ἀπαντᾷ ξηρὰ ξηρὰ: Δὲν ἔχω λεπτὰ γιὰ πέταμα. Τοῦ ζητεῖς φόρεμα, σοῦ λέγει, δὲν εἶμαι Σίνας. Ἀσθενεῖς ὀλίγο καὶ τοῦ ζητεῖς νὰ σοῦ φέρῃ γιατρό καὶ λαμβάνεις ἀπάντησιν: Ὡχ ἀδελφὴ, σοῦ πόνεσαι λίγο τὸ στομάχι ἢ τὸ κεφάλι, τρέχα στὸ γιατρό, ξόδευε δηλαδὴ τὰ λεπτὰ σου διὰ ψυμοκαμωμένα χάπια τοῦ δέινα τσαρλατάνου καὶ κομπογιαννίτη, καὶ γιατί; γιὰ νὰ φτειάσῃς

τί λησται, τί χωροφύλακες. Ἀφοῦ ὑπάρχει τόση ὁμοιότης μεταξύ αὐτῶν ἔπεται: Α. ὅτι τοῦ λοιποῦ ὁσάκις εἴτε καλόγηροι καὶ μὴ καλόγηροι βλέπουν ληστὰς θὰ τοὺς ἐκλαμβάνουν ὡς χωροφύλακας. Β. ὅτι ὁσάκις ἀποστέλλεται κάπου ἀπόσπασμα χωροφυλάκων πρέπει κατὰ πόδας νὰ τοὺς κυνηγοῦν αἱ ἀτμοσφαίρες «Ἵδρα» καὶ «Σπέτσαι».

Ἀπὸ τῆς σήμερον τὸ «Μὴ Χάνεσαι» ἀνοίγει εἰς τὰς στήλας τοῦ καταλόγου συνεισφορῶν ὅπως συναχθῇ τὸ ποσὸν τὸ προκαλέσαν τὴν διαφορὰν τῶν κ. κ. Κυριάκου Πενέση καὶ Χούπη καὶ Κουμανταράκη, μετρηθῇ εἰς τὸν ἕνα καὶ εἰς τοὺς ἄλλους καὶ παύσουν τὰ ἀηδὲς αὐτῶν ὑδρολόγιον μὲ τὸν ὅποιον βλέπουν αἱ Ἀθηναίαι ἅμα σηκωθῶν τὸ πρῶν πρῶν πληρουμένης τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων. Καὶ οἱ ἀμείλικτοι οὔτε μᾶς λυποῦνται κἄν, καὶ τὸ ἴδιον πρᾶγμα τὸ δημοσιεύουν διὰ τεσσάρων πέντε ἐφημερίδων μὴν τύχη καὶ δὲν τὸ ἴδωμεν τέσσαρας πέντε φορές! Ἀφ' οὗ τέλος πάντων πρόκειται νὰ ἐκδοθῇ βούλευμα, κατὰ τοῦ μὲν ἢ κατὰ τῶν δέ, τίς ἢ ἀνάγκη νὰ ἐκτυλίσσουν καθ' ἑκάστην ὑπὸ τὴν ῥίνα τοῦ δημοσίου τὰ βρώμικα τῶν ἀσπρόρρουχα, καὶ δὲν ἀφίνουν νὰ τὰ πλύνῃ καὶ τὰ ξεκαθαρίσῃ ἢ εἰσαγγελία;

Ἐν Βασιλείᾳ τῆς Ἑλβετίας ὑπέστη πρὸ μικροῦ ἐνώπιον τῆς οἰκείας σχολῆς τὰς διδακτορικὰς αὐτοῦ ἐξετάσεις ὁ ἐκεῖ ἐπὶ τετραετίαν τὴν ἱατρικὴν σπουδᾶσας ἐκ Σερρῶν κ. Γ. Οἰκονομίδης. Ὁ «μετὰ μεγάλων ἐπαίνων» χορηγηθεὶς αὐτῷ τίτλος τοῦ διδάκτορος ἅς ἱκανοποιήσῃ τὴν ἰδικὴν του φιλοτιμίαν. Ἀλλ' ἡμᾶς ἱκανοποιεῖ ἢ εἰς πάντας τοὺς ἐν Ἑλβετίᾳ Ἑλλήνας σπουδαστὰς ἀντανάκλωμένη ἐξαιρετικὴ τιμὴ, ἥτις εἰς τὸν κ. Οἰκονομίδην

ὑπὸ τῶν καθηγητῶν αὐτοῦ ἀπενεμήθη. Τὸ βραβεῖον τοῦτο τῆς φιλοπονίας καὶ ἐπιστημονικῆς μαθήσεως συνίσταται εἰς τοῦτο, ὅτι ὁ Ἕλλην Ἀσκληπιάδης ὡς σπουδαστὴς μὲν ἔτι ἐκρίθη ἱκανὸς νὰ κατάρχη ἐπὶ ἐν καὶ ἡμισυ ἔτος τὴν θέσιν βοηθοῦ παρὰ τοῖς καθηγηταῖς τῆς χειρουργικῆς καὶ παθολογικῆς κλινικῆς προτιμηθεὶς πολλῶν Ἑλβετῶν σπουδαστῶν, μετὰ τὰς ἐξετάσεις δὲ νὰ προσληφθῇ ὡς ἐσωτερικὸς ἱατρός τοῦ ὀφθαλμιατρείου. Τῷ στέλλομεν ἐγκάρδια συγχαρητήρια.

Ἡ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου τῶν Ὀλυμπίων ἀνελθούσα τὴν Τετάρτην τὸ ἑσπέρας ἡθοποιὸς καὶ τὸ πρόσωπον τῆς βασιλίσσης τῆς Ἰσπανίας παίξασα ἔχει τῷ ὄντι πολλὰ προτερήματα. Πρῶτον πάντων εἶναι ἀναντιρρήτως Ἑλληνίς, χιωτίσσα πιθανώτατα, οὐχὶ ὅμως ἀπιθάως δύναται νὰ ἐκληφθῇ καὶ Ἀλεξανδρινή. Δεύτερον ἔχει μεγάλους ὀφθαλμοὺς τοὺς ὁποίους ὅταν συγκινηθῇ ἀνοίγει λίαν ναρκωτικῶς. Τρίτον ἔχει σῶμα χανουμίσσης καὶ ὅλοι γινώσκουσιν ὅτι ἀπὸ χανουμίσσης εἰς βασιλίσσαν μικρὰ ὑπάρχει ἀπόστασις. Τέταρτον ἐνεδύθη φιλοκάλως ὁμολογουμένως καὶ σεμνῶς συνάμα, ἂν δὲ ἔλειπε ἢ κατὰ τὴν τελευταίαν πρᾶξιν διαπούτρωσις τῶν καρπῶν καὶ τῶν δακτύλων θὰ ἐπηρεάζον αὐτὴν ὡς πρὸς τοῦτο περισσότερο. Πέμπτον ἔχει τὸ μέγα, καθ' ἡμᾶς, προτέρημα νὰ μὴ χειρονομῇ ὡς Ἰταλὶς καὶ νὰ μὴ κινῆται ὡς σαλτιπάγκος ὡς πράττουσι συνήθως αὐτὴ ἢ ἐξαρθρωμένη φυλὴ τῶν Ἰταλῶν καὶ Ἰταλίδων. Ἐκτον ὡς θυγάτηρ εἶναι παράδειγμα οἰκογενειακῆς ἀφοσιώσεως διότι οὕσα ἢ προσβυτέρα θυγάτηρ ἀνέλαβε διὰ τῆς τέχνης νὰ θρῆψῃ ὅλην τὴν οἰκογένειαν τοῦ δυστυχῆσαντος πατρὸς τῆς. Ἐβδομον ὡς ἀοιδὸς . . . ἐπρεπεῖν εἰδικώτατα νὰ τελειοποιηθῇ εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον.

τὸ κέφι τῆς κυρίας νὰ τρώγῃ μὲ περισσότερὰ ὀρεξί. Αὐτὰ τὰ νάξια καὶ τὰ χαϊδολογήματα νὰ σοῦ λείπουν. Θεέ καὶ κύριε δὲ ἂν κάμης καὶ παιδιὰ. Τότε διεγράψης ἀπὸ τὸν κατάλογο τῆς κοινωνίας. Ἄλλο δὲν ἔχεις στὰ χεῖλη σου ὅλη τὴν ἡμέρα, παρὰ τὸ: Νάνι νάνι τὸ παιδί μου. Τζιτζι τὸ παιδί μου. Τσίτσι τὸ παιδί μου. Κούνια τὸ παιδί μου. Ἀλλάξε τὸ βρακκάκι τοῦ παιδιοῦ μου. Φάσκιωσέ το. Σκέπαστο νὰ μὴν κρυώσῃ. Μὴν τὸ κάνης καὶ κλαίει. Ὁξω ὁ μπαμπούλας, νὰ τὸν κάνω ἐγὼ νταντά. Ἐλα νὰ τὸ κάνω μπάτσι. ὦ! ὦ! βαβά. Σὲ κατουρεῖ τὰ φουστάνια καὶ μεταξωτὰ ἂν ἦναι. Σοῦ χαλᾷ τὸ στήθος μὲ τὰ σάλια του. Σοῦ βγάζει τὰ μαλιὰ ἀπὸ τὸ τράβα τράβα καὶ σοῦ χαλᾷ τὸν κότσο, ὅταν μεγαλώσῃ ὀλίγο. Ἐχομε ἔπειτα τὴν κάθε ὥρα καὶ στιγμή τὸ, στράτα τὸ παιδί. Νὰ πάῃ νταντά τὸ παιδί. Κουλουράκι τὸ παιδί. Παιδόλυσσα νὰ τὸ πιάσῃ, ὅχι θὰ πανδρευθῇ νὰ μὲ βασανίσῃ αἰωνίως ἕνα κουτσούβελο. Χάνει κάνεις καὶ τὴν γλῶσσά του, καὶ οὔτε ἔξω νὰ βγῇ μπόρεῖ, οὔτε νὰ ὀμιλήσῃ ἡσύχως μὲ κανένα ἄνθρωπο, ἀπὸ τὰ οὐά του καὶ τῆς κλάφαις. Τέτοια ζωὴ τῆς πανδρεῖς τὴν χαρίζω εἰς ἄλλας. Ἐγὼ δὲν ἐτρελάθηκα ἀκόμη.

— Διάβολο, αὐτὸν τὸν φιλιππικόν σου δὲν τὸν περιμένα. Καὶ τάχα μὴ οἱ ἄνδρες δὲν ὑποφέρουν καὶ αὐτοὶ τὰ αὐτὰ βράσανα τῶν παιδιῶν;

— ὦ βεβαια, τί λόγος. Φορεῖτε τὸ καπέλο σας, βγαίνετε ἔξω, ἀρχίζετε τὰς συζητήσεις. Κοπανᾶτε ἀέρα

εἰς τὰ καφενεῖα καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχετε δουλειὰ νὰ κάμετε, σὰς κατέβη στὸ κεφάλι νὰ διώξετε τὸν βασιλέα, σάματι σὰς ἔφαγε τὸ πυρνοκόκκι. Ἐρχεσθε στὸ σπίτι ἔπειτα, καὶ ἐνῶ τὰ βρίσκετε ὅλα ἔτοιμα, ἀρχίζετε τὴν γκρίνια γιὰ τὸ τίποτα. Τίποτα, κύριέ μου, ἐδῶ ἔχομε σύνταγμα καὶ πρέπει νὰ γίνωμε ὅλοι ἴσοι, καθὼς καὶ τὸ λέγει. Τί τάχα ἡμεῖς δὲν ἔχομε ψυχὴ, δὲν εἴμεθα ἄνθρωποι; Διατί λοιπὸν νὰ μᾶς μεταχειρίζεσθε ὡς δούλας σας;

— Ἐχεις βλέπω κοινοκτημονικὰς ιδέας. Μπράβο. Στὴ ζωὴ μου δὲν τῶξερα. Κυρία, ὅταν ἐργαζώμεθα, ὅταν ξεθεωνώμεθα γιὰ νὰ βγάλωμε καὶ σὰς φέρωμε, ἕνα κομμάτι ψωμί γιὰ νὰ φάτε, τρέχοντες μέσα στοὺς ἡλίους καὶ τὰ χιόνια, σεῖς κάθεσθε ξαπλωμένες στὸ σπίτι, κουνοῦσαι τὰ πόδια σας καὶ περιμένεσαι νὰ πέσῃ ἢ πῆτα νὰ τὴν φάτε. Δι' ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπεροχὴν τινὰ εἰς ὑμᾶς.

— Κύριε, τὸ ψωμί ποῦ μᾶς φέρετε καὶ τρώγομε εἶναι ἀπὸ τὴν προικὰ μας. Ἐὰν οἱ γονεῖς τὴν προικὰ ποῦ μᾶς δίδουν διὰ νὰ τὴν τρώτε σεῖς, μᾶς τὴν ἐδίδαν ὅταν ἤμεθα ἐλεύθεροι, μπορούσαμε νὰ ζοῦμε ἐξ αὐτῆς ὡς ἀγαθίνες.

— Τὸ κεφάλι σου καθὼς παρατηρῶ παραπῆρε ἀέρα καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ συζητήσω τὰς ιδέας σου. Νὰ σοῦ ἐξομολογήθω τώρα καὶ ἐγὼ μία ιδέα ποῦ μοῦ κατέβη αὐτὴ τὴν στιγμή;

Οἱ περιπατηταὶ τῶν Σπηλῶν ἐξακολουθοῦν νὰ πληρώνουν τὸν κοιλιακὸν φόρον των εἰς τὰς δεκαπενταλέπτους λεμονάδας. Ὁ πωλητὴς των μὲ τὴν δροσεράν του φωνήν, καὶ τί ὥραϊα ἂν αἱ λεμονάδαι του ἦσαν τόσον δροσεραὶ ὅσον ἡ φωνή του, ἐξακολουθεῖ τὰς προκλητικὰς του συστάσεις. Οὐτε δὲ ἡ μύτη τῆς ἐπὶ τῆς Ὑγιείας Ἐπιτροπῆς δὲν ἐμφανίζεται ἐκεῖ πλησίον. Διὰ νὰ ἡσυχάσωμεν ὁμῶς καὶ ἡμεῖς καὶ αὐτὴ—ὄχι ἡ μύτη ἀλλ' ἡ ἐπὶ τῆς Ὑγιείας Ἐπιτροπῇ—τῇ προτείνομεν ἐν δίλημα: ἢ νὰ πῇ εἴκοσι ἀπὸ αὐτὰς τὰς λεμονάδας εἰς ὕγιάν μας καὶ νὰ μᾶς πείσῃ ὅτι δὲν ἔχουν μέσα τίποτε, ἢ νὰ ἐναζητήσῃ τὸν ἐντὼν αὐτῶν περιεχόμενον κωλικόπονον καὶ τότε νὰ ἀπαγορεύσῃ τὴν πώλησίν των.

Θλίβομεν ἐγκαρδίως τὴν χεῖρα τοῦ εἰς τὴν ἐν Σμύρῃν θέσιν αὐτοῦ μεταβάλλοντος φίλου μας Θεμιστοκλέους Κανάρη ὡς γραμματέως τοῦ ἐκεῖ προξενείου. Εἴμεθα βεβαιότατοι ὅτι ὡς διευθύνων τὸ ἐν Σμύρῃν προξενεῖον θὰ εὕρῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀναπτύξῃ ὅλην αὐτοῦ τὴν ικανότητά καὶ νὰ ἐπιδείξῃ πάντα τὰ προσόντα του, καὶ ὅτι θὰ κατακτήσῃ τὰς συμπαθείας καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν Σμυρναίων ὅπως καὶ ὅλων ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν.

Πῶς σὰς φαίνεται πάλιν αὐτὸ τὸ δυστυχὲς ἐπταετὲς παιδίον τὸ ὁποῖον διὰ ν' ἀπαλλαγῇ τῆς στρατολογίας ἠναγκάσθη νὰ ἔλθῃ ἐδῶ ἀπὸ τὴν Κέρκυραν, διὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι δὲν εἶνε 24 ἐτῶν! Φαντασθῆτε ὅτι καὶ ἐφυλακίσθη ἐπὶ 24 ὥρας διὰ νὰ τιμωρηθῇ βέβαια διὰ τὰ 24 ἔτη τὰ ὅποια δὲν ἔχει.

Φανταζόμεθα τὸν ἐξῆς διάλογον.

— Πόσων χρόνων εἶσαι;

— 7.

— Λὲς ψεύματα.

— Ἐγώ, ποτέ· ἂν δὲν με πιστεύῃς ῥώτησε καὶ τὴν

μαμά. Μαμά, πές του πῶς τώρα πάτησα στὰ ἑπτὰ.

— Ἐγὼ καλλίτερα καὶ ἀπὸ τῆς μητέρας σου, καὶ ἀπὸ τὰ μάτια μου πιστεύω τὸ μητρῷο. Λέγει πῶς εἶσαι 24 χρόνων; Λοιπὸν εἶσαι.

— Μὰ πῶς εἶμαι; ἀφοῦ δὲν εἶμαι.

— Σούτ! τώρα θὰ γίνῃς στρατιώτης καὶ πρέπει νὰ λὲς λίγα λόγια. Τί δουλειὰ κάνεις;

— Γράφω 'ς τὴ πλάκα.

— Λοιπὸν γραφεύς. Ποῦ κάθῃσαι;

— 'Σ τὸ δεύτερο θρανίον.

— Εἰς τὸ θρανίον! μωρὲ κύττα το τὸ ζωντόβολο ποῦ θέλει καὶ καλὰ καὶ σώνει νὰ μᾶς πείσῃ πῶς εἶναι μωροῦδάκι; τί μαζεύθηκες μωρὲ 'ς τὰ κόκκαλά σου κ' ἐζάρωσες τὸ μπόγι σου, κ' ἐγείνεις μιὰ σταλιά πρᾶμα; Γρήγορα μέσα τὸν κατεργάρε· κ' ὕστερα 'ς τὴν Ἀθήνα, νὰ μάθῃ νὰ λέγῃ πῶς τὸ μητρῷο λέγει ψεύματα!

Καὶ τὸ παιδίον, τὸ ἐπταετὲς παιδίον ἦλθεν ἐδῶ διὰ ν' ἀπαλλαγῇ τῆς στρατολογίας.

Εἰς τὸ καφενεῖον τῶν Ὀλυμπίων:

— Γαρζον, ἕνα κρύο νερό.

Ὁ ὑπηρετὴς ἀρπάζει δακτυλοβουτηδὸν ἐν ποτήριον ἐκ τινος παρακειμένης τραπέζης καὶ τὸ φέρει.

— Τ' εἶν' αὐτό; ἀποπλύματα σου ζήτησα;

Τὸ Γαρζον μετ' ἀγαθοπουλείου ἀπαθείας;

— Εἶνε καθαρό, μὰ τὸ Θεό! ἂν δὲν πιστεύῃς πίνω πρῶτος.

Ἀποτελέσματα τῆς προχθεσινῆς βροχῆς.

Μεταξὺ δύο βρεγμένων. — Ἀκοῦς ἐκεῖ! Ἐκεῖ ποῦ περπατεῖς ξένοιαστος, νὰ σοῦρῃ βροχὴ ἑξαφνα κητὰ κέφαλα. Δὲν εἶνε ἀδελφεὲ κατάστασις πραγμάτων αὐτῇ!

— Νὰ 'δούμε θὰ τὴ βάλῃ τὴ βροχὴ αὔριο τὸ ἀστυνο-

— Ἐλευθέρως.

— Ἀντὶ ποῦ ἐκαθήμεθα τόσην ὥραν καὶ ἐφλυαροῦμεν, δὲν ἦτο καλλίτερο νὰ περνούσαμε τὴν ὥραν μας πρακτικώτερα;

— Ἀρχίσεις πάλι τὰς ἀηδείας;

— Δὲν εἶπες ὅτι δὲν ἔχεις σκοπὸ νὰ ὑπανδρευθῇς;

— Καὶ μὲ τοῦτο τί;

— Δὲν πρεσβεύεις ἀρχὰς κοινοκτημοσύνης;

— Κάθε ἄλλο.

— Δὲν εἶμαι φίλος σου;

— Ἀς ὑποθέσωμεν. Ναί.

— Αἱ ὁ Πλάτων εἶπε τὰ τῶν φίλων κοινά.

— Δὲν εἶμαι τόσον Πλατωνικῇ.

— Κ' ἐγὼ αὐτὸ θέλω, νὰ ἦσαι θετικῇ. Ἐνα φίλημα.

— Ἀ αὐτὸ ἦτο. Ἄλλη φορά. Ἐπειτα τί θὰ καταλάβῃς; Ἐκτὸς τούτου διατελοῦμεν ὑπὸ τὸ κράτος ἡρωϊκῶν ἡμερῶν, κατα τὰς ὁποίας δὲν πρέπει κάνεις νὰ σκέπτεται εὐτελεῖς πράγματα. Δὲν πηγαίνεις νὰ ἰδῇς τί γίνεται ἐξω;

— Δηλαδή μὲ διώχνεις.

— Ὅχι, φίλε μου, ἀντὶ νὰ σὰς διώξω, φεύγω ἐγώ. Ἀντίο.

Μοῦ ἔκλινε τὸ κεφάλι τῆς γελῶσα, μοῦκαμε μιὰ ρεθεράντσα, τρία βήματα πρὸς τὰ ὀπισθεν καὶ μ' ἄφησε μόνον.

Ἐφυγα. Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἤμουνα ὅλο γκρίνια. Καὶ εἶνε νὰ μὴ φουρικισθῇ κάνεις, ὅταν ζήτησῇ ἕνα φί-

λημα καὶ τὸ ἔχει σίγουρα καὶ μὲ μιὰ ἀναποδιά νὰ τὸ χάνῃ;

Πρὸς τὴν ἐσπέραν συναντῶ τὸν Δεληγεώργην.

— Αἱ, μοῦ εἶπε, ἀπόψε νὰ μὴ χαθῇς. Ἐχομε τὸ φινίτο λὰ μουζικα. Θὰ πᾶμε νὰ πάρωμε ὅπλα ἀπὸ τὸν στρατῶνα τοῦ πυροβολικοῦ.

Πράγματι περὶ τὴν ἐνάτην τῆς νυκτὸς ὁ λαὸς ἤρξατο συρρέων εἰς τὸν στρατῶνα, τοῦ ὁποίου ἠνοίχθησαν αἱ ἀποθῆκαι.

Τὸ τάγμα εἶχεν ἐπαναστατήσῃ.

Ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ στρατῶνος εἶχον στηθῇ τὰ πυροβόλα μὲ τὰ στόμια πρὸς τὴν πόλιν ἐστραμμένα.

Τὴν δεκάτην τῆς νυκτὸς κατέφθασεν ἡ χωροφυλακὴ καὶ κατέλαβε τὰς πέριξ τοῦ στρατῶνος ὁδοὺς. Ὁ λαὸς ἤρχισε τότε διασκορπιζόμενος. Εἶχα πάρει κ' ἐγὼ μιὰ κοντὴ σκουριασμένη καραμπίνα τὴν ὁποίαν ματαίως πρεσέπαθησα νὰ κρύψω ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ ροῦχό μου, ὅτε με συλλαμβάνει ἄγριος σταυρωτῆς.

— Τί ἔχεις, ρέ, ἐκεῖ, μὲ 'ρωτᾷ.

— Ἐνα ἀπὸ 'κεῖνο... Γιά τὸ κυνήγι... καὶ πᾶω νὰ τὸ ξεσκουριάσω... εἶνε ἄχρηστο πρᾶγμα... εἶνε σὰν νὰ μὴν εἶνε τίποτα... γιὰ πέταμα... νὰ, πᾶρ' το γιὰ νὰ σὲ βγάλω ἀπὸ κάθε ὑποψία.

— Τὰ κτήνη, εἶπεν ὁ χωροφύλαξ λαμβάνων τὸ ὄπλον, μοῦ θέλουν καὶ ντουφέκια. Βρῆ, ὅλοι σὰν καὶ σένα εἶνε αὐτοὶ ποῦ θὰ κάνουν τὸ κούνημα; Ἄει σικτήρ, νὰ μὴ

μικὸ Δελτίο, ποῦ μοῦ χάλασε τὸ γιακά. Ποιὸς θὰ μὲ ἀποζημιώσῃ τώρα ἐμένα;

Μονόλογος λασπωμένου. Νὰ γλυστρήσῃς νὰ πέσῃς κάτω, νὰ σὲ βλέπουν οἱ ἄλλοι νὰ γελοῦν καὶ νὰ πηγαίνῃς εὐ στὸ σπῖτι σου λασπωμένος. Ἰδοὺ κοινωνίας κατὰστασις, ἂν ᾗνε κατὰστασις αὐτὴ εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκομαι. Πέρντιο!

ἽΟ ἄνδρας. — Καλὲ γυναῖκα, ἀνοιξε τὴν ὀμπρέλα σου, θὰ χαλάσῃς διακόσων δραχμῶν φόρεμα.

Ἡ γυναῖκα. — Καὶ τὴν ὀμπρέλα ποῦ ἔχει δώδεκα δραχμὰς δὲν τὴν λές;

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ.

Πέρνουν παντοῦ καὶ δίνουν ἢ ὑψηλαῖς κουβέντες περὶ τοῦ ἂν οἱ Ἄγγλοι τὴν Αἴγυπτο θὰ πάρουν, καὶ ἀκοῦς τῶν καφφενείων τοὺς σοβαροὺς λεβέντες γιὰ τὴν σοφὴ Εὐρώπη μὲ στόμφο νὰ λιμάρουν. Ὁ Ἀραμπῆς, οἱ Τούρκοι, ὁ Σέϋμουρ, οἱ Γάλλοι, τὴν κοφτερὴ μας γλῶσσα ἐτρόχισαν καὶ πάλι.

Κάθε Ῥωμῆος γνωρίζει ὁ Γλάδστων τι θὰ κάνη, τι σκέπτεται ὁ Βίσμαρκ καὶ τι ὁ Φραισινέ! ὁ νοῦς τῶν Πανελλήνων σ' ὅλο τὸν κόσμον φθάνει, καὶ τόσας προφητείας ἀκοῦς ὅτ' ὁ καφφενέ.

Ὅλοι προφῆται, μάντεις, σοφοὶ οἰωνοσκόποι, προλέγουν τι θὰ γίνη ὁ Τούρκος καὶ ἡ Εὐρώπη.

Εἰξεύρουν τι γυρεύει καὶ ὁ Ἀραμπῆς ὁ Μπέης, τὰ σχέδια τοῦ κόσμου καὶ τῆς διπλωματίας, τι σκέπτεται ἀκόμη καὶ αὐτὸς ὁ Δαχωμέης, τι ὁ Καλακαούας καὶ ὁ Σάχης τῆς Περσίας. Τίποτα δὲν ξεφεύγει τὸ ἔξυπνόν μας μάτι, καὶ ἐμπρὸς σ' ἐμὰς σαστίζει νοῦς κάθε διπλωμάτη.

Γνωρίζουμε τὸν κόσμον τι ὄνειρα ἀνάβουν, μὰ κρῖμα ποῦ δὲν ἔχουν οἱ Ἕλληνες στρατούς, τὰ σχέδια τοῦ κόσμου ἀμέσως νὰ προλάβουν, νὰ σφάζουνε καὶ ἐκείνους, νὰ σφάζουνε καὶ αὐτούς. Τί ὠφελεῖ ὁ Ἕλληνας τὰ μέλλοντα νὰ ξέρη, ἀφοῦ μιὰ λύσις σ' ὅλα δὲν εἰμπορεῖ νὰ φέρη;

Ἀλλὰ γι' αὐτὸ δὲν πρέπει καὶ νὰ μὴ λέγῃ καὶ, καὶ ἀπάνω ὅτ' ἀτραπέζια γροθιάς νὰ μὴ κτυπᾷ. ὦ! πρέπει νὰ φωτίζῃ τὸν κάθε διωλωμάτη... ἀφοῦ γιὰ ὅλα ξέρει, γιὰτὶ νὰ σιωπᾷ; Καὶ ἔπειτα ἂν μὰς λείψῃ καὶ ἡ δύναμις τῆς λίμας, εἰ! τότε πᾶν τι ἄλλο θὰ μένη μὲς ὅτ' ἡ γῆ μας;

Ἐμπρὸς, Πανελλήνές μου, ἡ γλῶσσα σας μὴν παύῃ, τῆς ὑψηλίου ὅλης προλέγετε τὰς τύχας,

σὲ σπᾶσω στῆς κοντακιάς.

Φεύγω, ἱκανοποιημένος, ὅτι δὲν μ' ἔφερον στὴ κατῶγα.

Πληροφορηθεὶς τὰ συμβᾶντα ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν Σπυρο-Μήλιος ἔσπευσε νὰ ζητήσῃ αὐτοπροσώπως ἐξηγήσεις παρὰ τοῦ διοικητοῦ τοῦ πυροβολικοῦ Παπαδιαμαντοπούλου, ὅστις τῷ ἀπεκρίθη ἀφελέστατα, ὅτι, ἐπειδὴ οἱ πολῖται ἠνώχλουν αὐτὸν ζητοῦντες ὅπλα, ἤναγκάσθη νὰ στήσῃ τὰ πυροβόλα πρὸς ἐκφόβισιν καὶ ἀπομάκρυνσιν αὐτῶν.

Ὁ ὑπουργὸς ἐφάνη μὲν ἐπαρκεσθεὶς εἰς τὴν δικαιολόγησιν τοῦ Παπαδιαμαντοπούλου, ἔδωκεν ὅμως αὐθωρεὶ διαταγὰς, ὅπως ὁ στρατὸς μείνῃ ἐν τοῖς ὅπλοις παρατεταγμένος εἰς τὰς αὐλὰς τῶν στρατῶνων.

Τὴν ἐνδεκάτην οἱ ὁδοὶ ἦσαν ἔρημοι καὶ τὰ καφφενεῖα κλειδιά. Περιπολίαι ἐπλήρουν τὴν πόλιν.

Φεύγων καθ' ὁδὸν συνήντησα τὸν βιβλιοπώλῃ Νάκην μετὰ δέκα ἄλλων ὀπλισμένων. Εὐρέθη μπροστά μου διὰ τὰς ἀμαρτίας μου καὶ ἕκαμα τὴν ἀνοησίαν νὰ τὸν ἀκολουθήσω. Ἐκεῖ παρὰ τὴν Χρυσοσπηλιώτισσα μὰς συναντᾷ εἰς ἱππεὺς ἀνθυπασιστῆς μετὰ κλητῆρων καὶ Χιμαριωτῶν ἐνόπλων.

— Ἄλτ, βοᾷ. Ποῦ πᾶτε, τέτοια ὥρα; Τί ὅπλα εἶνε αὐτά; Κάτω τὰ ὅπλα.

— Κάτω σεῖς, ἀπαντᾷ ὁ Νάκης.

— Βαρεῖτέ τους.

Τὸ πρῶτον ἐπαναστατικὸν μπατατράκ ἐδόθη. Ὁ Νάκης ἐπληρώθη καὶ ἐγὼ εὐρέθην τρυπωμένος καὶ ζαρωμένος σὰν γάτος, τρέμων ὅλος εἰς τὰ σκαλοπάτια ἐνὸς ὑπογείου. Δὲν ἐτολμοῦσα νὰ βγάλω οὔτε τὸ κεφάλι μου ἔξω, ὅτε βλέπω ἕνα σπανὸν νεανίσκον διαβαίνοντα, μαυροντυμένον καὶ μὲ ἕνα κόκκινο φιόγκο στὸ στήθος. Τότε ξετρώπωσα σὰν τὴν χελῶνα.

— Παλληκάρι, τοῦ εἶπα, βαροῦν ἡ περιπολῖαι;

— Ντροπὴ σου, μ' ἀπαντᾷ, εἶσαι Ἕλληνας οὐ ἢ Μаме-λούκος.

Ἡ φωνὴ τοῦ μοῦ ὤφνη γνωστὴ. Ἐπῆρα θάρρος καὶ βγῆκα, ἀλλὰ καλλίτερα νὰ μὴ εὐγαινα.

Ἱππεῖς διέτρεχον ξιφῆρεις τοὺς δρόμους κραυγάζοντες τὸ σύνθημα ἐπαναστατικόν:

Ζήτω τὸ ἔθνος.

Τὰ χάνω. Τρέπομαι εἰς φυγὴν. Πίσω μου ἕνας καθελάρης! — Μωρὲ στάσου, μοῦ φωνάζει. Στὰ πόδια ἐγώ. Ἐπῆγα νὰ πεθάνω.

Δὲν εἰξεύρω ποῦ εἶχα φθάσει, ὅτε ἀκούω σάλπιγγας ἠχοῦσας βῆμα ταχὺ, ταχύτερον καὶ ἀπὸ τὸ σάλπισμα τὸ ἱστορικὸν τοῦ τάγματος τοῦ Μαυρομιχάλη, καὶ εἶτα τὸν λόχον τῶν σκαπανέων τροχάδην βαίνοντα μὲ προτεταμένους λόγχας. Καὶ ἦτο κατ' οὐλαμούς. Ὅπου καὶ ἂν ἐχωνόμουν θὰ μ' ἐπερνᾶν σάβρα. Ἐκεῖ, μὲς τῇ μέσῃ τοῦ δρόμου κακάρωσα. Διέρχεται ὁ λόχος, διανοίγουν ὁλίγον οἱ στρατιῶται, μοῦ κάμουν τόπο, ἀλλ' ὅλοι ἐκεῖνοι

κί' ἴσως ὁ κόσμος νέας καταστροφὰς προλάβῃ,
κί' ἀδειάζετε ποτήρια ὀρεκτικῆς μαστίχας.
Φανήτε μὲ τὰ λόγια τοῦλάχιστον σωτῆρες,
ἀφοῦ παράδες λείπουν, στρατοὶ καὶ στόλων μοίραις.

Σταθῆτε νὰ καθίσω κί' ἐγὼ εἰς τὸ τραπέζι,
κί' ἐγὼ παντοῦ προβλέπω κατακλυσμούς κί' ἀντάρα,
τὴν Αἴγυπτο ἀφεύκτως θὰ πάρουν οἱ Ἑγγλέζοι,
καὶ στοίχημα σὰς βάζω γιὰ τοῦτο μιὰ δεκάρα.
Κί' ἐγὼ τὰ ξέρω ὅλα καὶ κἄτι παραπάνω,
κί' ἐγὼ μὲ προφητείας ἔμπορῶ νὰ σὰς τρελλάνω.

Souris.

ΙΣΤΟΡΙΑ.

Αἰτίαις θεωρίας.

*Καπετὰν-Γιάννη Τζελαλή μ' ἀμὰν, Καλαμπακομάχου
τουρκοσκοποστοῦ, θερμιωτομάχου, ἐλευθερίας προμά-
μου καὶ ἄλλων πολλῶν ἡρωϊκῶν διαπράξεων.*

Πρὸς τὴν κυρίαν Διεύθυνσιν Μὴ Χάνεσαι.

Δὲν εἶνε ἔτσι, ὅπως τὸν ἔγραψε τοῦ κεφαλιοῦ του ὁ

ἐπιφυλλιδιογράφος τῆς εὐγενείας σας τὸν πόλεμο ποῦ-
κανα μὲ τὸν Λεωτσάκο, κάτω στὰ Θερμιὰ, ἀλλὰ ὅπως
σοῦ τὸν λέω γὼ ἐνεκα ποῦ μοῦ ἀφαίρεσε τὸ καλλίτερο
φύλλο τῆς ἱστορίας μου, γιὰ νὰ τὸ βάλῃ στὴν ἐπιφυλ-
λίδα ἀλλοιωτικά.

Λέγει, ὅτι μόνον 50 Ὑδραιοφάριοι πῆγαν μὲ τὸν
Λεωτσάκο, στὴ Κύθνο καὶ τοῦτο γιὰ νὰ μὴ ἀναφέρῃ ἐ-
μένα καὶ μόνο, ὁ ὁποῖος δὲν εἶμαι Ὑδραιοφάριανός, ἐ-
μένα μὲ τὴ μισή μου φουστανέλλα, μὲ τὴν καμπουρωτὴ
πάλλα μου, τὰ τσαρούχια μου τὰ φουντωτὰ, τὸ τσεμ-
πὲρι καὶ τὸ καρυφύλλι μου τὸ περδικοσκοτόστρο, τὸ
κόκκινο πανταλόνι μου, μὲ τὸ κόκκινο φέσι τοῦ Τσα-
τσου, καὶ μὲ τὰ Κρητικὰ ποδήματα, εἰς τρόπον ὥστε
ἔτρεμα καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος, ὅταν ἐβλεπα τὸν ἀρειμάνειον ἐ-
αυτόν μου στὸ καθρέπτη.

Πρῶτον, ὄχι 50 ἀλλὰ 200 στρογγυλοὶ ἐπήγαμε μὲ
τὸν Λεωτσάκο καὶ παραπαχθήκαμε μάλιστα ὅλοι μας
εἰς τὴν μάχη, ἀλλ' ἔστωντας μὲ τὸ νὰ μὴ ἔχωμε του-
φέκια ὑποστηρίξαμε τὴν υποχώρησί μας φεύγοντες. Δεύ-
τερον. Ἡ Ἀμαλία δὲν ἦλθε πρῶτον εἰς Σύρα, ἀλλὰ περ-
νόντας ἀπὸ τὰ Θερμιὰ μᾶς εἶδε καὶ ἦλθε νὰ μᾶς τσακώ-
σῃ. Τρίτον. Ὁ Γιάννης ὁ Μυλωνᾶς ἀπεράσας ὡς ναύτης
στὴ Καρτερία ἔφερε τὴν εἰδησιὴν στὴ Σύρα, ἡ Ἀμαλία ἦλ-
θε τὴν ἄλλη μέρα καὶ ἄραξε στὸ Φανάρι, γιὰτὶ οἱ Συ-
ριανοὶ ὑπὸ τὸν Γιαννουκάκον καὶ ἄλλους ἀντάρτας ὥχυ-
ρωμένοι στὸ τελωνεῖο ἀπὸ πίσω ἀπὸ τῆς μπάλες τῶν
πετσιῶν φοβέριζαν νὰ τὴν βουλιάξουν μὲ ἄδεια τουφέκια.
Πρῶτον. Ἦταν μάλιστα καὶ ἑφτά Θηραῖοι μὲ δύο ἄλλους

οἱ κινούμενοι γρόνθοι τοῦ βῆμα ταχὺ, κατέβαινον εἰς τὰ
πλευρά μου. Κάνεις δὲν μοῦ μίλησε, ἐκτὸς τοῦ οὐραγοῦ,
ὅστις λαχανιασμένος μὲ ἐξεσφενδόνισε ἕνα :

— Γαῖδοῦρι ! Τόρα ἔβρεθηκες, νὰ ἔβρεθῇς καὶ σὺ μπρο-
στά μας.

Τί εἶχε συμβῇ ; Τὸ ἱππικὸν στασιάζαν ἐξῆλθε τοῦ
στρατῶνος ζητωκραυγάζον ὑπὲρ τοῦ ἔθνους, οἱ δὲ σκαπα-
νεῖς φθάσαντες εἰς τὸν στρατῶνα τοῦ πυροβολικοῦ ἠνώ-
θησαν μετ' αὐτοῦ. Εἶχον καὶ οὗτοι στασιάζει. Ψυχὴ
στοὺς δρόμους, ἄλλως ἦτο καὶ μεσονύκτιον. Οἱ πολῖται
προέκυπτον τῶν παραθύρων, ὅλοι ἄγρυπνοι καὶ ἔντρομοι.
Τὸ τάγμα τοῦ πεζικοῦ, τὸ ὑπὸ τὸν Καρνάλην ἔμεινεν οὐ-
δέτερον, ὅτε περὶ τὴν δευτέραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον
ἠκούσθη ἡ μουσικὴ αὐτοῦ παιανίζουσα τὸ ἐωθινόν. Ἐπα-
νέστη καὶ τοῦτο. Τότε διεχύθησαν οἱ πολῖται εἰς τοὺς
δρόμους, ἠνοίχθησαν αἱ ἀποθήκαι καὶ ἐγένοντο τὰ ὅπλα
ἀνάρπαστα. Τὴν πρωίαν ὁ λαὸς εἶχε συναθροισθῇ ἔνοπλος
πρὸ τῆς Γερουσίας, ὁ δὲ Δεληγιώργης ἀνελθὼν ἐπὶ τῶν
βαθμίδων ἐξεφώνησε λογίδριον, ὅπερ κατέληξε μὲ τό :

Κάτω ἡ δυναστεία τοῦ Ὁθωνος.

Ἡ φωνὴ του ἐπνίγη ὑπὸ τῶν ζητωκραυγῶν, ὅτε ἔφθα-
сен ὁ Δῆμαρχος μετ' ἐνόπλων, βοῶν :

— Πολῖται ! Στὸν Πειραιᾶ. Ὁ Ὁθων ἔφθασε.

Καὶ ἐγένετο ἕξοδος Ἀθηναίων καὶ μετοικεσία αὐτῶν
εἰς Πειραιᾶ, οὗτινος ἄπασαν τὴν προκυμαίαν ἐπλήρωσαν.

Πολλὴ μαυρίλα πλάκωσε. Ὁ Ὁθων ἔλαβε τὰ θλιβερά
μαντάτα παρὰ τῆς σταλείσης ἐπιτροπῆς καὶ εἶπε :

— Ἄν ὁ στρατὸς ἐστασιάσεν, ὁ λαὸς μου μὲ θέλει.
Θὰ ἐξέλθω.

— Δὲν εἶνε πλέον, Ὁθων, εἶπεν ὁ Δεληγιώργης, ἰσχὺς
σου ἡ ἀγάπη τοῦ πρώην λαοῦ σου. Νὰ φύγῃς.

Ὁ πλοίαρχος τῆς Ἀμαλίας διέταξε νὰ ζητωκραυγάσῃ
τὸ πλήρωμα ὑπὲρ τοῦ βασιλέως, ἀλλὰ τὸ πλήρωμα ἔμει-
νε βωδόν.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Ὁθων καὶ Ἀμαλία ἐν μέσῳ γιου-
χαῖσμων ἐπεβιβάζοντο ἐπὶ τῆς ἀγγλικῆς Σκύλας, ἐνῶ ἔ-
πιπτε νεκρὸς ὑπὸ λιθοβολισμῶν ὁ φρούραρχος Πειραιῶς ὁ
ἀρνηθεὶς νὰ ζητωκραυγάσῃ ὑπὲρ τοῦ ἔθνους.

Μετ' ὀλίγον κατελήφθη ἡ Ἀμαλία, ἡ δὲ φραγκοφορε-
μένη Μαριγούλα, μὲ τὸ κόκκινο φουστάνι, — ἦτο ἐκείνη
μετρημφιεσμένη, ποῦ μὲ βρῆκε τὴν νύκτα, — ὑψούσα τὴν
ἄνευ στέμματος σημαίαν τῆς ἐπαναστάσεως ἐπὶ τοῦ
ἱστοῦ, εἶπε :

— Μετονομάζω τὸ πλοῖον τοῦτο Ἑλλάδα.

— Μαριγούλα, φωνάζω. Σὺ ἐδῶ ;

— Δὲν ὀνομάζομαι Μαριγούλα, ἀλλ' Ἑλευθερία.

Καὶ ἔψαλεν ὁ λαός :

Μὲ τὸ κόκκινο φουστάνι

Καὶ σημαία ἐρυθρά,

Ἡ θεὰ μας ἀνεφάνη,

Ἡ φιλότατη Λευθερία.

ΤΕΛΟΣ.

Παληάνθρωπος.